

ничкия пріятель, който въспріе да хвърли къмъ него милостивъ погледъ.

Подиръ малко, понеже слабитъ му очи, като не можяхъ да устоіжъ на слънчевата свѣтлина, са обърнахъ къмъ земята, видѣ близо до себе си въ единъ жгълъ два три рѣзена отъ изгнилъ пшпешъ. А такъвзи гладъ мжчеше утробата му, щото то са наведе, грабнѣ ги и лакомо ги принасяше на устата си; между туй то съгледа едно дѣте на сжщия почти съ него възрастъ, което приличаше на циганче, бѣ дрипаво като него, и пѣеше като вървѣше.

« О колко завиждамъ на щастіето ти! рече му, радвашъ са и пѣешъ. . . .

— Че какво искашъ да правѣж? пѣѣж защото умирамъ отъ гладъ и немамъ що да турѣж въ устата си!»

А сырачето безъ да продума нито дума, но движимо отъ великодушно чувство, подаде на другаря си рѣзенитѣ отъ пшпеша.

Цыганчето го погледнѣ очудено и съ признателность.

« Какъ! туй ли е сичката ти обѣда?

— Че не ма ли ублажавашъ дѣто я намѣрихъ?! . . . нека я раздѣлимъ.

И двамата пріатели като сѣдижхъ въ жгѣла наченжхъ да ѣджъ.

Трапезаріята имъ бѣше широка и пространна: бѣше улица, въ тѣзи минута, пуста, почиста отъ другитѣ улицы на Пампелуна поради водата, която течеше отъ единъ водометъ и имъ доставяше питее быстро и прохладително. Насрѣща имъ имаше хубава една кжща надъ вратата на която са виждаше надписътъ: *Трухильо шевачъ*. Двамата сътрапезници, сѣдижлы спокойно на земята въ кжта на улицата, имахъ гърбовете си опрѣны о стѣната на една прекрасна гостиница, на Златото Слънце, на която прозорцитѣ бѣхъ надъ главитѣ имъ.

Сътрапезницитѣ лесно са спріятеляватъ; за туй и циганчето рече тосъ часъ на угостителя си:

« Какъ ти е името?